

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 567/2022-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti rozsudku Okresného súdu Senica č. k. 11 Csp 59/2018 zo 16. októbra 2019, rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 25 CoCsp 32/2020 z 29. marca 2021 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 9 Cdo 285/2021 z 31. mája 2022 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto uznesenia sa ústavnou sťažnosťou doručenou 9. októbra 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) napadnutým rozsudkom Okresného súdu Senica (ďalej len „okresný súd“), napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) a napadnutým uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ súčasne požaduje zrušenie napadnutých rozhodnutí okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu, ako aj priznanie náhrady škody v sume 345,50 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ sa ako žalobca proti žalovanej – obchodnej spoločnosti Slovak Telekom, a. s., domáhal zaplatenia sumy 701,96 eur s príslušenstvom z titulu náhrady škody a sumy 5 000 eur z titulu primeraného finančného zadostučinenia. V časti požadovaného primeraného finančného zadostučinenia vzal sťažovateľ žalobu v časti sumy 4 500 eur späť. Suma náhrady škody podľa sťažovateľa zahŕňala náklady spojené s kúpou telefónu od žalovanej a následnou reklamáciou tohto telefónu. Napadnutým rozsudkom okresného súdu bolo konanie v časti o zaplatenie sumy 4 500 eur zastavené a vo zvyšku bola žaloba zamietnutá. V podstatných bodoch odôvodnenia okresný súd zdôraznil, že medzi stranami sporu bola uzatvorená kúpna zmluva, na základe ktorej si sťažovateľ 14. decembra 2014

zakúpil od žalovanej mobilný telefón v akciovej cene 19 eur a zvyšnú sumu 96 eur sa zaviazal zaplatiť v splátkach po 4 eurách mesačne. Sťažovateľ mobilný telefón opakovane reklamoval u žalovanej 17. marca 2015, 27. apríla 2015 a 4. júna 2015, pričom reklamoval tú istú chybu, ktorou mala byť nedostatočná výdrž batérie. Autorizovaný servis konštatoval, že reklamovanú chybu v podobe slabej výdrže batérie nezistil a chyba sa neprejavila. Okresný súd dospel k záveru, že reklamácie neboli podané dôvodne a žalovaná ich vybavila riadne, takže sťažovateľovi nevzniklo právo podľa § 623 Občianskeho zákonníka, a preto považoval odstúpenie od zmluvy z 30. augusta 2015 za neplatné. Rovnako dospel k záveru, že náklady súvisiace s uplatnením reklamácie nemožno považovať za dôvodné, keďže na strane žalovanej nebola preukázaná zodpovednosť za vytknutú chybu tovaru a ani sťažovateľ si tieto výdavky riadne neuplatnil v záručnej lehote u žalovanej.

3. Napadnutým rozsudkom krajského súdu bol potvrdený ako vecne správny rozsudok okresného súdu v časti zamietajúceho výroku. Krajský súd sa stotožnil s dôvodmi uvádzanými súdom prvej inštancie, a to konkrétne s posúdením nárokov sťažovateľa podľa § 599 a § 623 Občianskeho zákonníka a § 18 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“), ktoré upravujú zodpovednosť predávajúceho za chyby tovaru a možnosť odstúpenia spotrebiteľa od kúpnej zmluvy, ak predávajúci (dodávateľ) nevybaví jeho reklamáciu v 30-dňovej lehote. Stotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie, že listy sťažovateľa z 8. a 10. júla 2015 nemožno považovať sa uplatnenie reklamácie, pretože v nich sťažovateľ vyjadruje nespokojnosť s doterajším vybavením jeho trojnásobnej reklamácie zo strany žalovanej. Podľa krajského súdu sa žalovaná s námietkami sťažovateľa vysporiadala v liste adresovanom žalobcovi 21. júla 2015.

4. K námietke sťažovateľa, že mu nebolo doručené vyjadrenie žalovanej, ku ktorému sa nemohol vyjadriť ani uznesenie súdu prvej inštancie na č. 1. 104, a to z dôvodu pochybenia doručovacieho podniku, pretože zásielka bola vrátená okresnému súdu skôr ako uplynula 18-dňová lehota na prevzatie zásielky, odvolací súd uviedol, že vyjadrenie žalovanej spolu s prílohami a predmetné uznesenie súdu prvej inštancie boli doručované sťažovateľovi na adresu jeho trvalého pobytu prostredníctvom modulu elektronického doručovania, tzv. centrálne úradné doručovanie. Z informácie o výsledku doručenia listinného rovnopisu (č. 1. 105) prijatej súdom prvej inštancie 21. augusta 2019 vyplýva, že zásielka adresovaná sťažovateľovi obsahujúca už uvedené listiny nebola listinne doručená z dôvodu, že si adresát zásielku neprevzal v odbernej lehote, vo vzťahu k sťažovateľovi preto nastala fikcia doručenia v zmysle § 111 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Sťažovateľovi boli teda predmetné písomnosti doručené fikciou 21. augusta 2019, t. j. dňom, keď bola súdu prvej inštancie doručená informácia o výsledku doručenia listinného rovnopisu, ktorý sa považuje za deň vrátenia nedoručenej zásielky súdu. Súdom prvej inštancie preto nebol povinný sťažovateľovi opätovne doručovať tieto písomnosti. Pokiaľ išlo o sťažovateľom namietané nesprávne počítanie odbernej lehoty poštovým podnikom, odvolací súd uviedol, že z informácie o výsledku doručenia listinného rovnopisu vyplýva, že 31. júla 2019 sa uskutočnil prvý pokus o doručenie zásielky sťažovateľovi a 2. augusta 2019 sa uskutočnil opakovaný pokus o doručenie zásielky, pričom tento dátum je zároveň aj dátumom uloženia zásielky na pošte na účely prevzatia zásielky a od tohto dátumu plynie odberná lehota 18 kalendárnych dní. Dĺžka odbernej lehoty (18 kalendárnych dní) a dátum uloženia zásielky na pošte (2. augusta 2019)

vyplývajú aj z oznámenia o uložení zásielky, ktoré sťažovateľ predložil v konaní. To, že na predmetnom oznámení je zároveň uvedené, že zásielku si možno prevziať od 5. augusta, nemá podľa odvolacieho súdu vplyv na výpočet odbernej lehoty.

5. Odvolací súd sa nestotožnil ani s námietkou sťažovateľa, že súd prvej inštancie nezrušil ani neodročil pojednávanie nariadené na 16. október 2019 napriek tomu, že sa riadne a včas ospravedlnil. Predvolanie na pojednávanie bolo sťažovateľovi doručené 23. septembra 2019, pričom 9. októbra 2019 bola súdu prvej inštancie doručená žiadosť sťažovateľa o odročenie pojednávania z dôvodu, že sa 16. októbra 2019 nachádza mimo územia Slovenskej republiky. Súd prvej inštancie prípisom z 10. októbra 2019 oznámil sťažovateľovi, že jeho ospravedlnenie neakceptuje, keďže z neho nie je zrejmé, z akého dôvodu musí sťažovateľ práve v deň pojednávania odcestovať do zahraničia, pretože nepredložil žiadne doklady. Prípis bol sťažovateľovi odoslaný elektronickými prostriedkami 10. októbra 2019 na elektronickú adresu, ktorú uviedol. Zároveň ho okresný súd zaslal aj prostredníctvom modulu elektronického doručovania. Odvolací súd konštatoval, že nedošlo k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivý súdny proces, keď pojednávanie nariadené na 16. október 2019 nebolo zrušené ani odročené.

6. Napokon sa krajský súd vyjadril aj k námietke, podľa ktorej sa v súdnom spise nachádzal prípis zákonnej sudkyne o jej zaujatosti a averzii voči osobe sťažovateľa. Odvolací súd pritom zdôraznil, že sťažovateľ podaniami doručenými súdu prvej inštancie 15. októbra 2018, 4. januára 2019 a 1. februára 2019 namietal zaujatosť zákonnej sudkyne súdu prvej inštancie. Zákonná sudkyňa k námietkam zaujatosti z 15. októbra 2018 a zo 4. januára 2019 konštatovala, že na tieto okresný súd nebude prihliadať v zmysle § 52 ods. 2 CSP, keďže v nich nie je uvedené, kedy sa sťažovateľ o dôvode, pre ktorý má byť zákonný sudca vylúčený, dozvedel, ako aj z dôvodu, že neobsahujú dôkazy na preukázanie uvádzaných tvrdení. Uvedené skutočnosti boli oznámené sťažovateľovi. Po podaní námietky zaujatosti z 1. februára 2019 zákonná sudkyňa uviedla, že sa vo veci cíti byť zaujatá, pretože sťažovateľ opakovane podáva „námietky zaujatosti“ proti jej osobe, kde ju obviňuje z tendenčného a účelového konania voči jeho osobe (úradný záznam zo 6. marca 2019). Následne boli námietky zaujatosti spolu s vyjadrením zákonnej sudkyne predložené na rozhodnutie krajskému súdu, ktorý vec vrátil súdu prvej inštancie bez vydania rozhodnutia z dôvodov, že všetky podania označené ako „námietka zaujatosti“ nespĺňajú náležitosti podľa § 52 ods. 2 prvej vety CSP, preto na ne súd nebude prihliadať. Zákonná sudkyňa následne oznámila predsedovi súdu prvej inštancie podľa § 50 ods. 2 CSP dôvody svojho vylúčenia, pričom predseda súdu prvej inštancie rozhodol tak, že sudkyňa JUDr. Renáta Audová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. Argumentácia sťažovateľa týkajúca sa zaujatosti zákonnej sudkyne preto nebola odvolacím súdom vyhodnotená ako dôvodná.

7. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie *inter alia* z dôvodu zmätočnosti [§ 420 písm. f) CSP]. Prípustnosť a dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP sťažovateľ odôvodnil arbitrárnosťou a nepreskúmateľnosťou rozhodnutí súdov nižšej inštancie. V konkrétnostiach namietal, že v jeho veci konajúce súdy boli povinné aplikovať spotrebiteľské právo, pričom argumentoval aj tým, že mu bolo upreté právo prerokovania veci v jeho prítomnosti. Podľa sťažovateľa krajský súd sa len stotožnil s názorom súdu prvej inštancie.

8. Posudzujúc námietky arbitrárnosti napadnutého rozsudku krajského súdu, dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd sa vysporiadal s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa

adekvátne a preskúmateľne, pričom je potrebné zdôrazniť, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberal vyhodnotením skutkového stavu, ako aj právnymi závermi, na ktoré poukazoval mimo iného i odvolací súd. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu pritom obsahuje dostatočne zrozumiteľné vysvetlenie posúdenia nároku sťažovateľa (§ 599 a § 623 Občianskeho zákonníka, § 18 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa), vyhodnotenie jednotlivých dôkazov podstatných pre rozhodnutie veci, argumentáciu vo vzťahu k odvolacím námietkam, ktorej súčasťou je aj podrobná odpoveď odvolacieho súdu na námietky týkajúce sa dodržania zákonného procesu, a to konkrétne vo vzťahu k doručovaniu vyjadrenia žalovanej, a uznesenie súdu prvej inštancie na č. l. 104 k neodročeniu pojednávania nariadeného na 16. október 2019, ako aj vo vzťahu k možnej zaujatosti zákonnej sudkyne.

9. Dovolanie bolo preto v časti namietanej vady zmätočnosti odmietnuté podľa § 447 písm. c) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľa

10. Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že v predmetnom súdnom spise sa nachádza úradný záznam, z ktorého vyplýva, že zákonná sudkyňa sa vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 11 Csp 59/2018 cíti zaujatá pre osobnú averziu voči osobe sťažovateľa. Podľa sťažovateľa sa krajský súd ani najvyšší súd riadne nevysporiadali s takou závažnou procesnou vadou, akou je vada zaujatosti zákonnej sudkyne.

11. Sťažovateľ poukazuje na viaceré pochybenia zákonnej sudkyne okresného súdu, ktorá podľa jeho názoru *„dobrovoľne a cielene ignorovala lehoty na doručenie a prebratie úradnej zásielky a stanovovala termín pojednávania tak, aby som sa nemohol dostaviť, teda mi bolo zabránené sa obhajovať.“* Nadväzane na uvedené uzatvára, že celý proces prebehol bez toho, aby bol sťažovateľ prítomný na procesnom úkone a mohol sa brániť predložením dôkazov.

12. Krajský súd sa podľa názoru sťažovateľa nezaoberal ním podaným odvolaním, iba sa stotožnil s okresným súdom.

13. Podľa sťažovateľa došlo napadnutými rozhodnutiami okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu k porušeniu základného práva na súdnu ochranu tým, že sa v jeho veci konajúce súdy nevysporiadali s každou námietkou. Napadnuté rozhodnutia súdov konajúcich v jeho veci sú preto nepresvedčivé a nepreskúmateľné. Súčasťou ústavnej sťažnosti je žiadosť o pridelenie advokáta na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

15. V úvode predmetnej časti rozhodnutia ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že podľa § 45 zákona o ústavnom súde je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 alebo § 131a neustanovujú inak. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha, čím zároveň vymedzí rozsah a predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011). V súlade s už uvedeným preto ústavný súd môže rozhodovať iba o porušení tých práv, ktorých vyslovenia sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, t. j. základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy. Tvrdenie o porušení čl. 46 ods. 3 a čl. 48 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktoré sťažovateľ uvádza v texte ústavnej sťažnosti mimo petitu, je v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť argumentácie sťažovateľa (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07, IV. ÚS 279/07).

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu:

16. Z princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

17. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že napadnutý rozsudok okresného súdu bol predmetom súdneho prieskumu realizovaného krajským súdom na základe sťažovateľom podaného odvolania, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom. Uvedené preto vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou napadnutého porušenia označeného práva zaručeného ústavou napadnutým rozsudkom okresného súdu. Relevantnú časť ústavnej sťažnosti smerujúcu proti napadnutému rozsudku okresného súdu preto ústavný súd odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu tak, ako to je uvedené v bode 1 výrokovej časti tohto uznesenia [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde].

18. Sťažovateľ tiež namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorým krajský súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie.

19. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ aj vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu mal k dispozícii účinný prostriedok nápravy (vo forme dovolania), ktorý využil a o ktorom bol oprávnený a povinný rozhodnúť orgán verejnej moci (najvyšší súd), ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu. Rozhodovacia činnosť všeobecných súdov všetkých stupňov (vrátane dovolacieho) pritom v zásade pokrýva celý rozsah základných práv spojených s civilným konaním, ktorý je relevantný pre konanie o ústavnej sťažnosti, keďže všeobecné súdy plnia úlohu nielen ochrancov zákonosti, ale aj prvotných ochrancov ústavnosti. Námietky smerujúce proti porušeniu základných práv, ktoré by nebolo možné uplatniť v dovolacom konaní, môžu byť následne

vo vzťahu k postupu a rozhodnutiu odvolacieho súdu predmetom ústavného prieskumu, aplikujúc § 124 zákona o ústavnom súde v jeho poslednej vete (m. m. IV. ÚS 544/2021). Uvedené však nemožno aplikovať na prípad sťažovateľa, ktorý vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu vznáša v ústavnej sťažnosti námietky jeho nepresvedčivosti a nepreskúmateľnosti v súvislosti s procesnými pochybeniami okresného súdu (bod 11 tohto uznesenia) a zaujatosťou zákonnej sudkyne okresného súdu (bod 10 tohto uznesenia), pričom totožnými námietkami sa zaoberal v rámci dovolacieho konania najvyšší súd.

20. Keďže námietku nepresvedčivosti a nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu si sťažovateľ v konkrétnostiach uplatnil aj v dovolaní, pričom dovolacou námietkou sťažovateľa sa v rámci namietanej vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP dovolací súd zaoberal, ústavný súd s ohľadom na princíp subsidiarity odmietol ústavnú sťažnosť aj v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie (bod 1 výrokovej časti tohto uznesenia).

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

21. Ústavný súd považuje za žiaduce v rámci formulovania všeobecných východísk, ktoré tvoria ústavnoprávny základ jeho rozhodovania o časti ústavnej sťažnosti sťažovateľa, zvýrazniť, že jedným z kľúčových princípov základného práva na súdnu ochranu je aj právo na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Jeho obsahom je právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 34/07). Potreba náležité odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou (IV. ÚS 296/09).

22. Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníka konania (či strany sporu), je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (m. m. IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

23. Súčasťou už stabilnej judikatúry ústavného súdu je aj názor, podľa ktorého všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, resp. stranou v spore, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany v spore, resp. účastníka konania na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, IV. ÚS 24/2020).

24. Obdobne Európsky súd pre ľudské práva nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku, rozhodnutie

Európskeho súdu pre ľudské práva z 9. 12. 1994, § 29; Hiro Balani proti Španielsku, rozhodnutie z 9. 12. 1994; Georgiadis proti Grécku, rozhodnutie z 29. 5. 1997; Higgins proti Francúzsku, rozhodnutie z 19. 2. 1998).

25. V zmysle už prezentovaných záverov sa ústavný súd pri posúdení namietaného porušenia práva zaručeného ústavou napadnutým uznesením najvyššieho súdu sústredil a zameral na posúdenie otázky, či sa najvyšší súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa, ktorú uplatňoval v podanom dovolaní proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či má súdom zvolená interpretácia aplikovaných právnych noriem ústavnoprávne akceptovateľný charakter.

26. Prihliadajúc na relevantné časti odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu (bod 7 tohto uznesenia), ústavný súd zastáva názor, že najvyšší súd sa v rámci dovolacieho konania zaoberal dostatočným spôsobom dovolacou námietkou atakujúcou zmätočnosť rozhodnutia odvolacieho súdu [§ 420 písm. f) CSP] predovšetkým vo vzťahu k porušeniu práva na spravodlivý proces sťažovateľa v dôsledku nedostatočného vysporiadania sa s argumentáciou sťažovateľa týkajúcou sa procesných pochybení okresného súdu (bod 15 tohto uznesenia) a zaujatosti zákonnej sudkyne okresného súdu (bod 14 tohto uznesenia).

27. V rámci svojej ustálenej rozhodovacej praxe ústavný súd uplatňuje právny názor, v zmysle ktorého postup všeobecného súdu v súlade s platným a účinným zákonom (procesnými a hmotnoprávnymi predpismi) v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných ľudských práv (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00). Ústavný súd sa s prihliadnutím na už uvádzané stotožňuje so záverom najvyššieho súdu o dostatočnosti a zrozumiteľnosti argumentácie krajského súdu k odvolacím námietkam sťažovateľa, ktorými sa krajský súd vysporiadal s namietanými procesnými pochybeniami okresného súdu, ako aj so zaujatosťou zákonnej sudkyne okresného súdu.

28. Sťažovateľ v konkrétnostiach z vecného hľadiska atakuje nesprávnosť uplatnenia fikcie a zároveň neodročenie pojednávania. Z podstatných častí napadnutého rozsudku krajského súdu pritom vyplývajú dostatočné dôvody na uplatnenie fikcie doručenia v súlade s § 111 ods. 3 CSP pre neprevzatie zásielky sťažovateľom v odbernej lehote. Uplatnenie fikcie doručenia predmetných písomností bolo zo strany odvolacieho súdu náležite odôvodnené s poukazom na relevantné zákonné ustanovenie, podľa ktorého za tam stanovených podmienok dochádza k uplatneniu fikcie doručenia, a to aj vtedy, ak sa adresát o tom nedozvie. V súlade s § 183 ods. 1 CSP pojednávanie môže byť na návrh strany odročené len vtedy, ak sa strana alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov nemôže dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť. *Conditio sine qua non* odročenia pojednávania v súlade so zákonnou právnou úpravou je existencia dôležitého dôvodu, pre ktorý sa strana sporu nemôže na pojednávanie dostaviť. Postup vo veci konajúcich súdov, ktoré dôležitosť dôvodu na odročenie pojednávania nevideli v skutočnosti, že sa sťažovateľ v relevantnom čase bude nachádzať mimo Slovenskej republiky bez uvedenia konkrétneho dôvodu, na podklade ktorého bude mimo územia Slovenskej republiky, a navyše za absencie akéhokoľvek dokladu, z ktorého by bolo možné takýto dôvod vyvodiť, je podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľný. Navyše vo veci konajúci okresný súd si splnil povinnosť podľa § 183 ods. 4 CSP a bezodkladne po tom, ako zistil, že

sťažovateľom uvedený dôvod na odročenie pojednávania nie je dôležitý, o tom sťažovateľa upovedomil (bod 5 tohto uznesenia).

29. Sťažovateľ v ďalšom atakuje, podľa názoru ústavného súdu nedôvodne, procesne nesprávny postup krajského súdu, ktorým nebolo prihliadnuté na vyjadrenie zákonnej sudkyne okresného súdu v súvislosti s rozhodovaním o námietkach zaujatosti podaných sťažovateľom.

30. Ako to z podstatných častí odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu (bod 6 tohto uznesenia) vyplýva, zákonná sudkyňa po podaní v poradí tretej námietky zaujatosti sťažovateľom uviedla, že sa cíti vo vzťahu k osobe sťažovateľa zaujatá, pričom všetky tri námietky zaujatosti boli následne spolu s vyjadrením zákonnej sudkyne predložené na rozhodnutie krajskému súdu. Krajský súd však vo veci podaných námietok nerozhodoval a vec vrátil okresnému súdu s poukazom na § 52 ods. 2 prvú vetu CSP z dôvodu, že ani jedna z námietok neobsahovala všeobecné a osobitné náležitosti nevyhnutné k tomu, aby došlo k vecnému prejednávaniu a následne aj rozhodnutiu vo veci zaujatosti zákonnej sudkyne. Nedostatok náležitostí podaní sťažovateľa vyžadovaných zákonom bránili krajskému súdu sa námietkami zaujatosti, a tým aj označeným vyjadrením zákonnej sudkyne z vecného hľadiska zaoberať. Námietka sťažovateľa o tom, že krajský súd sa nedostatočne vysporiadal s podaním zákonnej sudkyne okresného súdu, je preto *prima facie* nedôvodná. Keďže neboli splnené všetky zákonné podmienky na to, aby súd mohol vo veci námietky zaujatosti konať a o nej aj rozhodnúť, nemohol ani prihliadať a vecne sa zaoberať ani podaním zákonnej sudkyne, v ktorom táto prezentovala svoj postoj k osobe sťažovateľa.

31. Z podstatných častí napadnutého rozsudku krajského súdu rovnako vyplýva aj to, že sa v ňom krajský súd osobitne zaoberal jednotlivými odvolacími námietkami, ktoré sťažovateľ v odvolaní prezentoval (body 4 až 6 tohto uznesenia), a preto neobstojí všeobecná námietka sťažovateľa (bod 12 tohto uznesenia) o tom, že krajský súd sa podaným odvolaním nezaoberal, iba sa stotožnil s odôvodnením obsiahnutým v napadnutom rozsudku okresného súdu.

32. Navyše krajský súd sa vyjadril aj k vecnému posúdeniu sťažovateľom uplatneného nároku (bod 3 tohto uznesenia), a preto obstojí záver najvyššieho súdu o tom, že aj v tejto časti obsahuje rozhodnutie odvolacieho súdu dostatočné vyhodnotenie jednotlivých dôkazov podstatných pre rozhodnutie veci, ako aj dostatočne zrozumiteľné vysvetlenie posúdenia podľa relevantných zákonných ustanovení (§ 599 a § 623 Občianskeho zákonníka, § 18 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa).

33. Berúc do úvahy všetky už uvedené predbežné závery o nedôvodnosti jednotlivých námietok sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd svoje rozhodnutie vo veci odmietnutia dovolania sťažovateľa podaného z dôvodu zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu zdôvodnil v dostatočnej, vo výstižnej a v presvedčivej podobe. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preto dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v relevantnej časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 1 výrokovej časti tohto uznesenia).

III.3. K ustanoveniu právneho zástupcu:

34. Predpokladom na vyhovie žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu je kumulatívne splnenie troch podmienok: (i) existencia žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu, (ii) majetkové pomery odôvodňujúce takúto žiadosť a to, že (iii) nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Pokiaľ ide o podmienku vyžadujúcu, aby nešlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, táto je splnená vtedy, ak je okrem iného daná právomoc ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti a ústavná sťažnosť nie je ani zjavne neopodstatnená, prípadne neprípustná.

35. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že v danej veci nie je daná jeho právomoc, ústavná sťažnosť je oneskorená, neprípustná alebo zjavne neopodstatnená, uvedený záver zároveň znamená, že v danej veci ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, a teda nie je splnený jeden z predpokladov na vyhovie žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

36. Pretože ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu (časť III.1 tohto uznesenia), ako aj z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (časť III.2 tohto uznesenia), je zjavné, že v danej veci ide zároveň o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 631/2017, I. ÚS 383/2019).

37. Z tohto dôvodu ústavný súd nevyhovел žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

38. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku zaoberať sa ďalšími návrhmi v nej uplatnenými stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. novembra 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu